

U OVOM BROJU:**IZGUBLJENA AGONIJA***H.C. Van Wormer***DUHOVNA STRAST***Jan Vareca***BOŽJA REKA LJUBAVI***Festo Kivengere***ZAHTEV SVETOSTI***John R.W. Stott***NEPRAVDA
I NAŠA REAKCIJA***Paul E. Billheimer***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko
Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:**
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel.

www.siont.net

Postoji duboka i jaka pokretačka snaga u životu vernika kao i u životu nevernika, a to je čežnja za nekom jasnom svrhom u svome životu. Svako od nas se bolje oseća kada zna da je njegov život uključen u nešto hvale vredno, dok bez snažnog osećanja poziva i svrhe, život je tek obično rutinsko "životarenje" - od danas do sutra.

Dragi naši čitaoci,

kao sledbenici Isusa Hrista imamo posebnu prednost što se tiče otkrivanja svrhe našeg života. Na primer, Vestminstersko veroispovedanje je sasvim lepo sročilo životnu svrhu vernika, kada kaže: "Glavni čovekov cilj je proslaviti Boga i uživati sa Njime zauvek". Mnogi će možda ostati razočarani ovakvom definicijom, jer su očekivali da tu piše: "da moli, da radi, da ide u crkvu, da služi, da čini ovo ili ono..." Sve je to dobro i pobožno, no, to nije Božji prioritet, Njegov prvi prioritet je da ima nas, kraj sebe i za sebe.

Zbog toga, umeće proslavljanja Boga je veoma važno, jer to znači ugraditi u sebe Njegov karakter, Njegovu volju i Njegov ljubav. To znači izgraditi blizak odnos sa Njime. Dok gledamo u Boga sa očima svoga proslavljanja, mi se menjamo u ono šta gledamo. Apostol Pavle nas tako lepo podseća na ovu istinu: "... preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha" (2. Kor. 3:18 RDK). Uvek preobražavani od Boga, postaćemo kadri i da "uživamo sa Njime" ili tačnije da uživamo "u Njemu". Ovo će nas dovesti do toga da načinimo veće predanje Bogu, koje će da krasi vidljiva, i ljubaviju prožeta dela.

Zaista, kakvu li neizmernu prednost imamo da poput ogledala odražavamo Božju ljubav, milosrđe, milost, pravednost i pravdu u svetlu kome je zastrta istina o Bogu (2. Kor. 4:3-4). Dakle, neka vam ne dosadi slaviti Boga. "Molite se Bogu bez prestanka. Na svačemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas." (1. Sol. 5:18 RDK)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

WWW.SIONT.NET

IZGUBLJENA AGONIJA

H.C. Van Wormer

"I znajući ovo vreme da je već čas došao da ustanemo od sna..." (Rim. 13:11)

Džordž Vhtifild (George Whitefield) je vapio Bogu: "Daj mi duše, ili uzmu moju dušu..." Postoji li danas u našim crkvama takva čežnja za dušama, takav veliki teret za ljude, takva briga za Božje stado? Ima li danas takvih molitelja?

Jedan je stari svetac, mnogo ranije od pojave automobila, rekao jednom prilikom: "U podne sam prekinuo svoj posao, upregnuo svoga konja te se odvezao dvadeset milja kako bih molio sa čovekom za kojeg sam osećao da se udaljio od Gospoda." Dalje kaže: "Jedva da sam mogao išta učiniti, moja ljubav i briga za njega je bila toliko velika da nisam sebi mogao naći mira dok nisam učinio sve šta sam mogao da ga privedem bliže Gospodu." Zar nije ovo ona strast koju mi danas kao hrišćani - sledbenici Isusa Hrista - treba da obnovimo?

David Brejnerd (David Brainerd) je rekao: "Nije me briga kuda idem niti kako živim, niti šta sve moram podneti kako bi spašavao duše. I dok spavam sanjam ih, a kad sam budan to mi je uvek u mislima... I nema tog školskog obrazovanja, obdarenog duboko smišljenog izlaganja ili brilijantne uzbudljive rečitosti koji bi mogli nadomestiti nedostatak duboke i strastvene ljubavi za ljudske duše."

Džon Flečer (John Fletcher) je opet rekao: "Ljubav - neprekidna, univerzalna gorljiva ljubav - je duša (srž) svih propovednikovih nastojanja."

Tokom velikog Velškog probuđenja, Dr. F.B. Majer (F.B. Meyer) je jedne večeri video mladog propovednika kako pristiže na prilično popunjeni sastanak. Ovaj je mladi čovek stajao i molio Boga za svoja dva druga koji su stajali iza njega ismejavajući se na propovedanu Reč. Jedan od njih je odjednom ustao i rekao: "Ne, to nije istina; nisam se ismejavao. Jednostavno sam rekao da nisam nevernik (ateista), već agnostik, i ako Bog želi da me spasi daću mu za to poštenu priliku. Neka to uradi!"

To je hvalisanje izgleda pogodilo Evana Robertsa, koji se bacio na svoja kolena u velikoj agoniji duše. Izgledalo je kao da će mu se srce

slomiti pod teretom greha tog čoveka.

Prijatelj doktora Majera koji je stajao do njega rekao je na sve to: "Ovo je tako strašno! Ne mogu dalje podneti jecanje ovog čoveka! Počecu da pevam duhovnu himnu kako bi ga nadglasao!"

Doktor Majer mu je odgovorio: "Štagod uradio, nemoj to raditi. Želim da ova stvar potone duboko u moje srce. Trideset sam godina propovedao evanđelje suvih očiju. Govorio sam velikim masama ljudi bez da pomerim jednu vlas na njihovim glavama. Želim da snažna patnja ovog čoveka dotakne moju vlastitu dušu."

Evan Roberts je nastavio da jeca i da jeca, a doktor Majer je rekao: "Bože moj, dozvoli da i ja naučim ovako da jecam za izgubljenim dušama, i kako bi mi se duša slomila dok ljudima propovedam tvoje evanđelje."

Nakon otprilike deset minuta Roberts je ustao i obratio se onoj dvojici koji su sedili u galeriji i ismejavali se: "Hoćete li se pokoriti?" Odgovorili su mu: "A zašto bi smo?" Onda je rekao svima u sali: "Pomolimo se." Vazduh je postao tako težak, i ispunjen uzdasima, suzama i jecajima. Izgledalo je kako svi nose ovo dvoje ljudi na svojim srcima, izgledalo je kao da im srca pucaju od tog napora. Majer kaže da nikada nije osetio nešto slično. Podigao se na noge osećajući kao da se guši (od knedle u grlu). Rekao je prijatelju: "Nalazimo se usred bitke između raja i pakla. Ne osećaš li kako raj vuče na jednu, a pakao na drugu stranu?"

Nakon toga, jedan od ove dvojice je popustio dok je drugi, poput okorelog lopova otišao svojim putem. Majer nije mogao da veruje da se taj čovek kasnije vratio Bogu. Ako je toliko trebalo da se dotaknu ovi ljudi tokom velikog Velškog probuđenja, neće li to isto biti potrebno i danas? Ako čitate o velikim probuđenjima i stotinama muškaraca i žena koji su dovedeni Gospodu tokom službe velikog metodističkog evanđeliste Džona Veslija (John Wesley), otkrićete da ljudi tih dana nisu bili izgubili "agoniju za duše"; to jest da su je neki od njih konstantno proživljavali. Uzmimo dva primera:

Vesli je ponovo imao neka čudnovata iskustva koja su se dešavala tokom njegovih najuspešnijih kampanja. Posao je počeo da predstavlja veliki teret. Često je pomišljao da neće izdržati. Imao je takve borbe, i ponekad

toliko ozbiljne da bi ga bacile na krevet kao da je imao grčeviti napad neke bolesti i to bi ga držalo sve do pobeđe. Jedne je noći u crkvi bio ispunjen neizrecivom agonijom za duše. Da je mogao, jaukao bi poput starih proroka, i to bi mu olakšalo stanje, no to nije mogao. Pokušao je da ode iz crkve, no Sveti Duh ga je zaustavio. Potom je rekao: "Gospode, pokušaću da izdržim." A onda je zaplakao: "Oh, moj Bože! Ovi ljudi moraju biti spašeni." Nakon šta je to izrekao, odmah mu je bilo lakše. Metež je sada već bio ispunio celu crkvu. Na sve su se strane mešali krikovi za milost sa radosnim klicanjima. Rezultat je bio da su stotine ljudi na ovom sastanku došle Bogu i služba je bila tako duboka i temeljita da su druge crkve metodističke obraćenike pokušale učutkati (ohladiti), ali bezuspešno. Godinama kasnije, kazano je: "Neki rezultati ovog probuđenja još uvek traju". Drugi put, Vesli je opet počeo da oseća breme duha molitve. Njegova je agonija za duše postala tako snažna. Osećanja su bila tako snažna, kao da je moćna ruka uzela celo njegovo biće i lomila ga, iscrpela ga, i onda bacila natrag uz bolni šok. Ovo mu se dogodilo nekoliko puta. Vesli bi svaki put zavapio: "Gospode, izdržaću dok spasenje ne dođe!" I odmah mu je bilo lakše, a Božja se sila spuštala na ljude na čudesan način. Ovakva molitva zastupanja je dala moćne rezultate.

Tajna probuđenja gospodina Finija jeste u činjenici da je on kao i Sion znao kako se nositi sa predporođajnim bolovima. U Isaiji 66:8 stoji "*... a Sion rodi sinove svoje čim oseti bolove.*" Slušajte gospodina Finija: "Briga za duše me je opteretila velikom agonijom. Kada sam se vratio u svoju sobu osećao sam kao da bih trebao posrnuti pod teretom koji mi je bio na umu. I borio sam se, jecao, mučio, ali Bogu jednostavno nisam uspevao oblikovati slučaj u rečima, već samo u jecajima i suzama. Duh unutar mene se borio u neizrecivom jecaju." Kako je ovo samo blizu onome šta je dato u Rimljanima 8:26: "*A tako i Duh pomaže nam u našim slabostima: jer ne znamo za šta ćemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.*"

Razlog probuđenja koje se već godinama dešava u nekim gradovima ili zemljama leži u činjenici da su neki verni uspeli obnoviti svoju izgubljenu agoniju. Sve počinje od molitvenih sastanaka. Ljudi bi držali molitvene sastanke po celu noć, no to nisu bili obični (hladni) molitveni sastanci. Vođa jednog od tih sastanaka rekao je da su ti molitveni sastanci izašli iz područja

uobičajenog i iz prirodnog u sferu nadzemaljskog - nebeskog:

"No, jedna neverovatna stvar sa ovim sastancima jeste u tome što, iako se oni dešavaju u crkvi, uticali su na ceo naš grad: na ribare u svojim ribarskim čamcima, na ljude iza razboja, ljude u barovima, na trgovce u radnjama, na učitelje, svi su grčevito bili zahvaćeni Bogom i to oko deset sati, svi su putevi bile preplavljeni ljudima koji nikad nisu bili ni blizu mesta sastanka (crkve), kako traže Boga. Dok sam išao sam seoskim putem na jednom mestu, pored puta, sam naišao na tri muškarca kako leže sa licima na zemlji, u takvoj boli za svoje duše da nisu mogli sa mnom ni razgovarati, a nisu bili ni blizu mesta gde se održavao sastanak. Da, to je probuđenje."

Da se dobije prava slika o zastupanju za izgubljene duše, trebalo bi znati nešto o rvanju, jer to je duhovno rvanje, agonija koja zna da traje po celu noć, četiri noći u nedelji, čak godinu dana, pre nego što odgovor sa neba stigne. Rvanje u agoniji je nešto više od izgovaranja dvominutne (recital) molitve pre odlaska u krevet ili ujutro pre ulaska u automobil. Rvanje u agoniji znači pasti pred Boga i ostati pred Njime ležati sve dok se ne dokopaš rogova oltara i prevladaš. Ova vrsta rvanja uključuje posredovanje, preklinjanje, dokazivanje, znojenje, istrajno traženje, agoniju i kucanje na nebeska vrata, sve dok se ona ne otvore. Rade li ovo danas verni na svojim molitvenim sastancima?

Što pre priznamo da smo izgubili našu agoniju za duše, tim bolje za sva naša evangelizaciona nastojanja naših dana. Suočimo se sa surovom, i iznenadnom činjenicom da postajemo tupi na izgubljene duše, ravnodušno posmatramo kako one odlaze putem ka večnosti bez Hrista. Iz razloga, jer nam nije stalo, izgubili smo moć da jecamo, rvamo se, zagovaramo i da se mučimo u agoniji zbog izgubljenih duša. Agonija je stvar Duha a ako nismo ispunjeni Duhom, kako onda možemo osećati, tj. dobiti breme koje Gospod oseća prema izgubljenima - Njegovu agoniju srca. Tako, mase koje su bez Hrista ostaju neubeđene o svom stanju izgubljenosti, jednostavno zbog toga jer i nama samima nedostaje uverenje o njihovom teškom stanju, večnoj nesreći i Božjoj žalosti.

Da, mi imamo evangelizacione kampanje, čak i preko satelita ili TV ekrana, predavanja, koncerte, sastanke probuđenja, programe,

konferencije, performanse i šta još ne. No, ipak sa svim ovim "arsenalom", tako ih se malo iščupa iz carstva tame i buduće vatre pakla. Izgleda da smo postali previše profesionalni, mehanički i hladni u našim nastojanjima da dospemo do duša. Oni koje pokušavamo pridobiti ne prepoznaju toplinu, agoniju, stvarni alarm i naše suze zbog njihove izgubljenosti. Kod nas se ne vide dokazi borbe i ozbiljnost koja bi ih uverila o pogrešnosti njihovog životnog puta. Jedino što u nama vide jeste: zgrčenost, umrtvljenost, formalnost i neenergičnost, te nepresvedočeni nastavljaju ići dalje svojim bezbožnim putem.

Kada je Vilijam But (William Booth) osnovao Vojsku spasa (Salvation Army) u istočnom delu Londona, on je za radnike organizovao obuku sa jednim ciljem da ih pripremi kako da zadobijaju duše za Hrista. Jednoga dana, tokom nastave o evangelizaciji But je napravio kratku pauzu, a onda dramatičnim tonom rekao svima: "Kad bih vas samo mogao poslati u pakao na dve nedelje!"

Da li razumete šta je on pod time mislio? Kad bi ti mladi ljudi mogli par dana živeti između stenjanja i jecanja večno prokletih, vratili bi se na Zemlju sa ogromnom strašću i ozbiljnošću da upozoravaju ljude da izbegnu gnev koji im tamo pretil - čeka ih. To bi bila njihova jedina želja, njihova istinska opsesija i agonija duše.

Razlog zašto danas nema pravog molitvenog posredovanja jeste u tome što Božji ljudi nisu duhovno budni. Da bi se povećalo članstvo u crkvi, moralni standardi se spuštaju sve niže i niže. Odrastajuća generacija u crkvi doslovno ne zna ništa o Bogu, ali zato hrli ka religijskim perverzijama, koje negiraju božanstvo Gospoda Isusa Hrista i nude prečice do nekakvih blagoslova. Reč Božja se ignoriše, stavlja u drugi plan, biblijski časovi se gasu - dosadni su. Nebeske i večne vrednosti se preziru, materijalizam vlada mislima ljudi. Duševno hrišćanstvo je ono što se danas traži.

Da li nas postojeće stanje imalo zabrinjava? Gde li su bilo kakvi znakovi poniznosti i kajanja? O, gde li su ti molitveni zastupnici koji idu i svoje seme seju sa suzama? Poziva li nas trenutno stanje na uzbunu? Izgleda da ne, jer "zabava" se i dalje nastavlja...

Ljubljeni u Hristu, ovo nije vreme za zabavu. Vreme je da se sazove svečani skup te da se padne pred Gospoda sa postom i molitvom.

Hitnost samog časa (za nas, našu porodicu i našu zemlju) trebalo bi da je dovoljna da se plaćući bacimo na kolena i molimo: "Poštedi narod, o Gospode! Spasi!" (2. Moj. 32:7-14; Rim. 9:2-3)

Obnavljanje izgubljene agonije će koštati. To košta puno, ustvari sve. Opet, nemoguće je raditi i svedočiti za Hrista sa hladnim srcem i suvim očima, ako istinski razumemo šta je i koliko za Boga značilo prolići krv svoga Sina kako bi grešnici bili spašeni od greha i pakla. ◀

DUHOVNA STRAST

Jan Vareca

---

*"Hriste Isuse, milostivi Bože,
zašto sam ljubio, zašto bi želeo celog svog
života išta osim Tebe, Isusa, svoga Boga?...
O vi, sve želje moga srca, odsad usplamtite i
gorite za Gospoda Isusa... Bože srca moga i
dele moj. Hriste Isuse, da bi umrlo sebi srce
moje, i Ti bio život moj! Užegao se u mojoj
duši živi ugljen tvoje ljubavi i razgoreo se u
savršenu vatru! Goreo on zauvek na
žrtveniku moga srca! Upalio on svu moju
unutrašnjost i goreo sve do dna moje duše.
A na dan moga kraja došao ja k tebi potpuno
savladan od tvoje ljubavi..." (Augustin)*

Često, u mnogobrojnim ženskim časopisima na naslovnoj stranici se može videti naslov poput ovog: "Kako ponovo rasplamsati vatru u vašem braku?" ili "Kako vratiti zaljubljenost u vaš brak?" i slične. Takođe, sećam se u mnogim filmovima koje sam gledao da je postojala slična tema ili scena: Dve žene se sastanu i plaču jedna drugoj kako njihov brak više nije ono šta je nekad bio, onda na početku, kada su se uzeli, i kako je sada nestalo vatre, romantike, pažnje, razgovora...

Zaista, ovo je problem koji zaokuplja mnoge bračne parove, i to vam može potvrditi svaki bračni savetnik, kao i mnogi od vaših poznanika ili prijatelja, a možda i vi sami. No, ohrabrujuće je znati da neki parovi svoju krizu u braku prepoznaju i uz obostrano zalaganje načine bračno "probuđenje", ponovo se vrata u svoju fazu zaljubljenosti - prve ljubavi - u onaj blizak međusobni odnos koji su imali onda na

početku.

Biblija veoma često upoređuje brak - zajednicu između muža i žene, sa našim ličnim zajedništvom sa Bogom. Verovatno najpoznatiji odeljci su oni u Osiji 2:14-23 i Efescima 5:22-33. Takođe, Biblija nam navodi i primere kada je Bog bivao izneveren od svog naroda, i da bi dočarao težinu toga On opet koristi sliku braka, o tome veoma upečatljivo govori cela knjiga proroka Osije, kao i Jeremija 3. poglavlje.

Niko nije imun!

Šta je to što gasi našu prvu ljubav prema Bogu? Šta to otupljuje naše zajedništvo sa Njime? Kako se uopšte nađemo u takvoj situaciji, da naše zajedništvo sa Bogom nije kao pre, iako držimo sebe daleko od greha i nastojimo služiti Bogu?

Sećam se kada sam doživeo svoje obraćenje Gospodu, koliko sam bio radostan što sam voljen, prihvaćen, spasen, promenjen. Isus je bio tako stvaran, Njegova reč je bila delotvorna a Njegova obećanja živa realnost, sve je izgledalo moguće. Kad god sam imao vremena čitao sam Bibliju, ne da bi je intelektualno savladao, tj. "upakovao u svoj um", već sam u njoj želeo da prvenstveno susretnem Njega - moga Gospoda. Moje molitve nisu bile tipa: traži ovo ili ono od Njega, već prvenstveno zbog Njega samog, uživao sam da budem kraj Njega, najčešće ne bi ništa govorio, bilo mi je dovoljno samo da sam tu u Njegovoj blizini, iz koje mi se nije izlazilo. Kada bi nekome svedočio, govorio sam mu (samo) o Njemu, i (samo) o odnosu koji imam sa Njime, i koji je drastično promenio moj život.

Bila su to dela moje prve ljubavi, a koja sam mojom krivicom izgubio, vremenom sam dozvolio da se ta strast prema Isusu izgubi a moj odnos sa Njime da postane onako čisto "službeni" i "teološki". Duboko u sebi sam razumeo da se dogodila neka loša promena između mene i Njega, iako je "na oko" izgledalo da je sve u redu. Osećao sam se neispunjenim i nemirnim, svestan: da sam pao naniže u svom odnosu sa Bogom. No, zahvalan sam Gospodu, da mi je pomogao da se vratim na svoje mesto pada, i da ponovo izgradim prislan odnos sa Njime.

Čudno je to koliko toga smo mi hrišćani spremni slepo verovati, tvrdoglavo istrajavati ili zaludno

trošiti snagu i vreme na neke stvari koje su za Boga sasvim nevažna stvar. Mislimo, ako je to nama ili našoj crkvi važno da to onda mora da je i Bogu važno. Nemojte me pogrešno razumeti, to svakako mogu biti dobre i pohvalne stvari. No, **za Boga nisu najvažnije** i ako ih ne bi radili On nam uopšte ne bi zamerio na tome. **Bog za svakoga od nas ima svoje posebne prioritete**, i trebalo bi da ih otkrijemo i činimo, i tako radimo zajedno sa Njime stvari koje Njemu leže na srcu.

Problem **nerazumevanja Božjih prioriteta** je imala i crkva u Efesu kako o njoj čitamo u Otkrivenju 2:2-4:

"Znam tvoja dela, i trud tvoj, i trpljenje tvoje, i da ne možeš snositi zle, i iskušao si one koji govore da su apostoli, a nisu i našao si ih lažne; i podneo si mnogo, i trpljenje imaš, i za ime moje trudio si se, i nisi sustao. No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio." (RDK)

Oni su radili, trudili se, podnosili, gorljivo se starali za čistu nauku, i sve je to bilo dobro, i hvale vredno. No, od ovih dela je u Gospodnjim očima postojalo nešto važnije i nešto veće. Nešto što su oni zapostavili i zbog čega su izgubili Njegovu punu naklonost, Isus im jasno govori šta je Njegov prioritet za njih: "Ali imam nešto protiv tebe, **što si ostavio svoju prvu ljubav.**"

No, važno je razumeti da efeska crkva nije uvek bila takva, već je ona poput mene, i mnogih drugih od nas "spala" na to mesto, izgubivši svoju prvu ljubav prema Isusu, tu početnu strast prema Bogu koju su doživeli prilikom svoga obraćenja Hristu, a njihovo obraćenje je bilo veoma burno, kako to čitamo u Delima 19.

Uzima se da je poslanica Efescima napisana oko 62. godine, zanimljivo je da ovu poslanicu apostol Pavle završava sa naročitom poukom i pozdravom, kakav ne nalazimo ni u jednom drugom njegovom pismu: "Mir braći i ljubav sa verom od Boga Oca i Gospoda Isusa Hrista. Blagodat sa svima **koji u neprolaznosti ljube Gospoda našega Isusa Hrista**" (Ef. 6:23-24 EČ). Zapazite taj kvalitet ljubavi prema Bogu koji Pavle hvali i ističe kod njih: "koji u neprolaznosti ljube". Crkva u Efesu je u to vreme bila postojana - čvrsta - u svojoj ljubavi prema Isusu, njihova ljubav je bila stvarna i vidljiva.

Međutim, izgleda da se u periodu od nekih 30-tak godina sa ovom crkvom nešto dogodilo, jer u Otkrivenju koje je napisano negde između 90. i 96. godine, sada nalazimo nešto drugo u ovoj crkvi. Iako je "na oko", sve bilo u redu, štaviše savršeno, jer je crkva je imala razne službe, i radila je za Boga "do bola", što bi rekli. Ipak, nešto važno je nedostajalo, nešto što su pre imali sada se izgubilo. Izgleda da su oni postali toliko zauzeti sobom i svojim radom, da je njihovo zajedništvo sa Bogom izgubilo dimenziju intimite i prisnosti, sve se svelo na crkvene obaveze, službe, dužnosti i radne zadatke, čista mehanika, da ne kažem "duhovna robotika".

Za neke od nas povratak a za druge pravi početak

Ja mogu razumeti da ima hrišćana kojima se "priča o prvoj ljubavi" čini prenatrpana ili čak neshvatljiva. No, sam Isus je lepo rekao: "kome se malo oprašta ima malu ljubav" (Lk. 7:47). Činjenica je da mnogi hrišćani nisu nikada doživeli duboko presvedočenje o svojoj grešnosti, tj. videli sebe kao potpuno iskvarene i jadne pred Bogom. Njihova religioznost, moralnost i lepo vaspitanje u kome su odrasli, sačuvalo ih je od toga da ne postanu "kao drugi grešnici" (Lk. 18:11-12). Njihovo iskustvo obraćenja više liči na čoveka sa koga se skida prašina greha sa finom peruškom, nego na čoveka koji se izvlači iz "jame koja buči" (Ps. 40:2), jame smrti, iz koje su vikali: "Propadam u dubokom glibu, gde nema dna; tonem vodi u dubine, i vali me zatrpavaju" (Ps. 69:2).

Opet, koliko god smo ili ne, dramatično doživeli svoje obraćenje, i koliko god smo malo ili veliko otkrivenje Božje ljubavi doživeli, **Božja volja za sve nas je da uđemo u što dublje zajedništvo sa Bogom.** Da, za neke od nas koji imamo sindrom Efeske crkve to znači "povratak prvim delima", a za druge to može biti novi početak u hodaњу sa Bogom, i za jedne i za druge to je **probuđenje u ličnom zajedništvu sa Bogom.**

Treba da razumemo, da se ni jedno zajedništvo - ni ono između muža i žene, ni ono između nas i Boga - ne gradi preko noći, već je za to potrebno često i mnogo vremena, što bi naš narod rekao "treba da pojedemo barem kilo soli zajedno..." Kažu, da je za dobar brak od presudne važnosti komunikacija. Da supružnici između sebe moraju da razmenjuju informacije

o tome: šta misle, osećaju, žele, ne žele, vole, ne vole, itd. Dakle, da pričaju o svemu, da je to jedini način da se upoznaju i razumeju svoje različitosti, da prodube svoj odnos i ojačaju ga.

Da bi se naše zajedništvo sa Bogom izgradilo ili probudilo potrebno je **prvo izgraditi odnos.** Odnos između nas i Njega. Odnos je temelj našeg zajedništva sa Njime, to je naš pogled na Boga i naše prihvatanje našeg položaja pred Bogom. U praktičnom smislu to bi značilo da je potrebno da upoznate Boga bolje, da Ga poznajete u Njegovim planovima, ponašanju, onome šta voli a šta ne voli, šta oseća, šta ga vređa ili čini ljutim, šta ga raduje, itd. S druge strane da znate kako vas Bog vidi u Hristu, npr. kao: svoje dete, voljene, dragocene, oproštene, itd. Obe ove liste su veoma dugačke, i jedini način da u njih zavirite je da počnete pažljivo čitati svoju Bibliju, da se u nju zagledate "ispod površine", u samu Božju suštinu, u Njegovo srce. Takođe, da u njoj poput ogledanja u ogledalo, vidite i "svoju sliku", ili kako je to jedan propovednik rekao: "čitajte Bibliju, ali dozvolite Bibliji da i ona vas čita."

Kada sa Bogom uspostavimo ispravan, dubok i zdrav odnos, naše zajedništvo sa Njime će "samo od sebe" biti produbljeno, jer to je plod ovog odnosa. Jednostavno, između nas i Boga nastaje živa interakcija - komunikacija koje nam nikada neće biti dosta. Što više upoznate Boga i sebe u Hristu, shvatićete da **Božja ljubav je temelj svega** (1. Jn. 4:9), i bićete izazvani da na ovu ljubav odgovorite ljubavlju, i ona će živo početi da se manifestuje u vašem životu, i prema drugima (Lk. 10:27). Cela Prva Jovanova poslanica govori o ovom principu. Dakle, ako želite imati više ljubavi, onda dozvolite Bogu da vas više ljubi, počnite da otkrivete zadivljujuću istinu: kako vas On zaista vidi u Hristu, i prihvatite te istine za sebe, dozvolite im da vas promene.

Tako bi izgledao povratak prvoj ljubavi ili povratak na mesto sa kog smo možda pali u svom odnosu sa Bogom.

Bog želi da uđemo sa Njime u prisan odnos. Možda zbog naših loših ili nedovoljnih iskustava sa ljudima, nama je taj odnos neshvatljiv, a možda se toga i pomalo plašimo, i radije bi ostali u nekom distanciranom odnosu. No, da li razumete koliko plitkost takav odnos odražava? Neosnovano, se plašimo mogućih razočarenja i povreda i suzdržavamo se od potpunog predanja Bogu. Da li razumete da ga time

vređamo i žalostimo? Isuviše često imamo pogrešnu sliku o Bogu, zaboravljamo da **Bog nije kao čovek** (Mt. 7:9-11).

Ne znamo kako je crkva u Efesu postupila posle Hristovih reči upozorenja, karanja i poziva na pokajanje. No, po svemu sudeći "nije imala uho da čuje", i njen svećnjak je pomeren - uzet (Otk. 2:5-7), jer te crkve više nema, od slavnog Efesa danas su ostale samo ruševine. Ruševine koje nas nemo opominju da u svome životu ne promašimo samu suštinu pobožnosti i ne previdimo izvršiti prvu i najveću Njegovu zapovest: "Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom mišlju svojom" (Lk. 10:27 EČ). ◀

BOŽJA REKA LJUBAVI

Festo Kivengere

Pretpostavimo da je voda Nila ostala u Viktorijinom jezeru - Egipat bi tada ostao nenastanjen, bio bi pustinja. No, vodu je nemoguće zadržati, jezero je mora dati i ona teče na dugo putovanje sve do Egipta.

Bog je okean ljubavi, dovoljno velik da izobilno namiri potrebe svakog pojedinca na svetu. Isus je Bog u vidljivom obliku: On je Božja ljubav koja je hodala, ljubav koja je plakala, ljubav koja je saosećala sa ljudima, ljubav koja je zasukala rukave u nevolji i pomagala. Isus to je ta vidljiva reka Božje ljubavi koja je sišla s neba ka nama, u našu pustinju života.

No, još se nešto moralo dogoditi, jer je tako Bog planirao, a o tome čitamo u Prvom Jovanovom pismu: "Po tom poznamo ljubav što On za nas dušu svoju položi: mi smo dužni polagati duše za braću" (1. Jn. 3:16 RDK).

Isus je došao do tačke kada više nije mogao da zadrži ljubav. Na krstu se probila bujica Božje ljubavi, pravo u duhovnu i duševnu pustinju ovoga sveta. Reke ljubavi su tekle i tekle, i još uvek teku. Svaki čovek, svaka žena, svako dete, crne, smeđe ili bele puti čuje Božji govor sa krsta, žubor ove reke koji govori: "Pogledaj na krst, i znaj: Evo, koliko te volim!"

"Bože, kako možeš da me ovakvog ljubiš?"

možda se pita neko. "Zao sam čovek. Buntovnik. Ne volim Te celim srcem. Vređam Te. Učinio sam mnoga zla i sebi i drugima." No, Bog će na to samo reći: "Pogledaj na Hristov krst, i znaj: Eto, koliko te volim. I zbog moga Sina mogu preći preko svega toga - oprostiti ti."

Ništa nije u stanju da promeni čoveka kao što to može Božja ljubav. To je jedina sila u svemiru koja može rastopiti i promeniti kameno ljudsko srce. Ima ljudi koji sami sebe mrze zato što su siromašni ili zato što nisu lepi ili zato što nemaju uspeha. Oni misle da nešto moraju biti ili da nečim moraju zaslužiti prihvatanje i ljubav od drugih ljudi.

Božja reka ljubavi ne teče samo za mene, već za sve ljude, svako ko do nje dođe može da pije i utoli svoju žeđ (Jn. 3:16). Božja ljubav voli bez nekog razloga, ona jednostavno voli. Ustvari, Bog te voli samo zato što si čovek. Bilo da si lep ili ružan čovek, bolestan ili zdrav, siromašan ili bogat, bilo da si bele ili crne puti. Njemu to opet nije važno, On te opet isto voli.

Hvala Bogu, što me On ljubi i prihvata i što sam sada u stanju da sebe ljubim, i kadar sam da ljubim i svoje bližnje. Na taj način je Hristova ljubav na krstu postala most koji povezuje čoveka i Boga; tu se nebo i Zemlja dotiče; a najdivnije je to što se preko tog mosta i ja dotičem sa svojim Stvoriteljem, što je to i moj lični most, načinjen lično od Njega i za mene.

No, može postati i tvoj most, ako danas zakoračiš na njega... ◀

ZAHTEV SVETOSTI

John R. W. Stott

Biblija navodi mnoge zapovesti koje pozivaju na svetost. Zaista, glavni cilj Svetog pisma jeste da pokaže Božjem narodu kako da živi životom

dostojnim i ugodnim Bogu. Jedan od činilaca u zahtevu svetosti, koji se najčešće zanemaruje, je uloga razuma tj. uma.

Isus je obećao: "Saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi." (Jn. 8:32 SSP). Svojom istinom Hrist nas oslobađa okova greha. Kako se to odvija? Gde leži slobađajuća sila istine?

Za početak, moramo imati jasnu predstavu čoveka kakvog Bog želi videti i imati. Moramo poznavati Božji moralni zakon i pravila. Džon Oven (John Owen) je Božji zakon ovako opisao: "To je takvo dobro koje um ne može otkriti, volja ne može izabrati, uz koje osećanja ne mogu prionuti. S druge strane, u Svetom pismu je svaka prevara razuma označena kao temelj svakog greha."

Najbolju ilustraciju za to možemo naći u zemaljskoj službi Gospoda Isusa Hrista. Đavo mu je prišao tri puta da ga kuša u Judejskoj pustinji. Sva tri puta Isus je prepoznao đavolji zli predlog koji je bio suprotan volji Božjoj. Sva tri puta mu se suprostavio rečju: "pisano je". Nije bilo mesta diskusiji ili svađi. Problem je bio rešen u njegovom umu već na samom početku. U Pismu je zapisano sve što je ispravno. Jasno biblijsko znanje je tajna pravednog života i poznavanja volje i vodstva Božjeg.

Nije dovoljno znati kakvi bi mi trebalo da budemo. Moramo ići korak dalje i prihvatiti to razumom. Bitka se skoro uvek dobija umom. Naš karakter i ponašanje menjaju se kroz obnovu našeg uma (Rim. 12:2). Tako nas Sveto pismo poziva ponovo i ponovo na mentalnu disciplinu u tom smislu. "... što god je istinito, što god je plemenito, što god je pravedno, što god je čisto, što god je lepo, što god je na dobrom glasu - ako je neka vrlina ili pohvala - na to mislite." (Fil. 4:8 SSP).

I ponovo: "Ako ste, dakle, vaskrsli s Hristom, tražite ono što je na nebu, onde gde Hristos sedi Bogu zdesna. Usmerite svoje misli na ono što je na nebu, a ne na ono što je na zemlji. Jer, umrli ste i vaš život je sa Hristom sakriven u Bogu." (Kol. 3:1-3 SSP).

Ima još: "Jer, oni koji žive po telu, misle na ono što je telesno; a oni koji žive po Duhu, na ono što je duhovno. Težnja tela je smrt, a težnja Duha život i mir." (Rim. 8:5-6 SSP).

Samokontrola je prvenstveno kontrola uma. Ono šta sejemo u svojim mislima, žanjemo u

našim delima. "Hranite umove!" - slogan je jednog savremenog pokreta za širenje hrišćanske literature. To potvrđuje činjenicu da i ljudske umove treba hraniti isto kao i njihova tela. O vrsti hrane koju naši umovi gutaju zavisi kakvi ćemo mi ljudi postati. Zdravi umovi imaju zdrav apetit. Moramo zadovoljiti svoj um zdravom hranom a ne opasnim intelektualnim drogama i otrovima.

Postoji, međutim, i druga vrsta mentalne discipline o kojoj se govori u Novom zavetu. Moramo shvatiti ne samo šta bi trebalo da postanemo i budemo, nego i šta već jesmo po Božjoj milosti. Stalno se moramo podsećati šta je Bog uradio za nas i ponavljati sebi: "Bog me je ujedinio sa Hristom u njegovoj smrti i uskrsnuću i tako izbrisao moj stari život i dao mi potpuno nov život u Hristu. Prihvatio me je u svoju porodicu i učinio me svojim detetom. Ispunio me Svetim Duhom i tako učinio moje telo svojim hramom. Takođe, učinio me je i naslednikom, i obećao mi večnu budućnost sa Njime na nebesima. To je sve učinio za mene i u meni. To je ono što ja zapravo jesam u Hristu."

Pavle nas neprestano podstiče da to držimo na pameti: "Želim da znate," piše on. "Ne želim da ostanete u neznanju." U svojim poslanicama Rimljanima i Korinćanima desetak puta postavlja pitanje čuđenja i nevere: "Zar to ne znate?" (vidi Rim. 6:3; Rim. 6:16; 1. Kor. 3:16; 1. Kor. 6:9; 1. Kor. 6:15 i dalje 1. Kor. 5:6; 1. Kor. 6:2-3; 1. Kor. 6:16; 1. Kor. 6:19)

Ovim gomilanjem pitanja apostol ima nameru ne samo da i nas danas posrami našim neznanjem. On želi da se prisećamo neprestano velikih istina o nama samima koje, u stvari, vrlo dobro znamo, i da razmišljamo o njima dok njihova istinitost ne obuzme naše umove i preobliči naš karakter. To nije samouvereni optimizam (pozitivno razmišljanje) Normana Vincenta Peala (Norman Vincent Peala). Pealov način je da se čovek pretvara drugačijim nego što jeste. Pavlov način, tj. Božji način jeste da mi sami sebe podsećamo na ono šta u Hristu zapravo jesmo, jer je istina da nas je Bog takvima učinio u Hristu. ◀

Iz knjige: YOUR MIND MATTERS, Stott R. W. John.

NEPRAVDA I NAŠA REAKCIJA

Paul E. Billheimer

Poznati nemački pesnik Gete je, navodno, rekao: "Kada god bi me snašla neka nevolja, ja sam je uvek pretvarao u pesmu." Izgleda onda, rekao bi, da su najveći Geteovi blagoslovi došli iz njegovih najvećih žalosti.

No, da li znate da su mnoge najfinije vrline u karakteru jednog hrišćanina, ustvari, plodovi trpljenja? Mnogi hrišćani koji su u kušnju nevolje ušli kao hladni hrišćani, svetovnog uma, neduhovni tj. duševni, iz nje bi izronili sa omekšanim, zrelim i obogaćenim duhom - postali su više Hristoliki.

Nevolje poput šmirgl papira znaju da ispoliraju grubost i hrapavost našeg karaktera. One razdiru našu nečistoću sebičnosti i svetovnost. Lome ponos. Umanjuju naše kad-kad megalomanske - nerealne ambicije. Suočavaju nas sa našim stvarnim "ja". Obuzdavaju zapaljene strasti i požude. Pokazuju nam kao u ogledalu zlo našeg vlastitog srca. Otkrivaju nam naše slabosti, pogreške i sramote. Čine nas svesnima duhovne opasnosti. Disciplinuju naš tvrdoglav duh.

Niko ni u kakvoj školi ne može naučiti lekciju strpljivosti, tolerancije i uzdržavanja (samokontrole), osim u školi trpljenja. Dakle, to je samo jedna od metoda koju Bog koristi da bi usavršio naš karakter. On će u svojoj božanskoj providnosti dopustiti da mi ponekad i nepravедno (pre)trpimo. Većina od nas će odmah reći da je trpljenja u ovom životu svakako nešto čega ima "preko glave", a nepravедnog trpljenja da je, definitivno, i previše. Međutim, Petar, govoreći o nepravедnom trpljenju, kaže: "Kakva je, naime, hvala ako vas za vaše grehe kažnjavaju i vi to podnosite? Nego, ako dobro čineći stradate i podnosite, to je blagodat pred Bogom. Jer ste na to pozvani, zato što je i Hristos stradao za vas i ostavio vam primer - da pođete njegovim stopama..." (1. Pet. 2,20-21 EČ). Dakle, ako je Isus išao tim putem, možemo li mi očekivati manje, šta više Bog očekuje da ga sledimo na tom pokazanom nam putu.

POZVANI DA NEPRAVEDNO TRPIMO

Da, kada nepravедno trpimo to je svakako vrlo

bolno i ponižavajuće iskustvo. No, znate li, da kada vajar treba da obavi neki izuzetno fini zahvat na kamenu, na svojoj skulpturi, onda on koristi vrlo oštru alatku - vrlo fino dleto, kojim para po kamenu. Kad Bog želi izrezbariti neku vrlo lepu vrlinu u nama, onda on koristi oštru alatku nepravедnog trpljenja. Na primer, ako nam je teško je primiti uvredu od drugih i uvek na nju uzvratiti sa ljubaznošću, bez gorčine, onda mi ne posedujemo očekivanu vrlinu i Bog nije završio svoj rad na nama sve dok ta fina vrlina, ornament, ne bude duboko ugraviran u samu suštinu naše duše.

Živimo u takvom svetu da ne možemo izbeći nepravdu učinjenu od drugih ljudi. Ona će definitivno doći. Međutim, na kraju krajeva, niko nas ne može povrediti toliko koliko mi sami sebe. Nijedna nepravda koju nam nanesu ljudi ne može nas povrediti osim ako je mi ne "progutamo i upecamo se" tj. dozvolimo da ona u nama poseje seme gorčine i nepraštanja, što će se kasnije (u vidu stresa) odraziti i na naše telesno zdravlje.

PREDAJTE SVOJU POVREDU BOGU

No, možda ćete reći: "Kako sebi mogu pomoći da ne budem ogorčen? Kako da sam sebi pomognem da ne budem povređen?"

Postoji priča o indijanskom dečaku koji je došao starom poglavici sa ranjenom pticom u ruci. Starac je pogledao pticu i rekao: "Odesi je i položi tamo gde si je našao. Ako je zadržiš, umreće. Ako je predaš natrag u prirodu, u Božje ruke, on će isceliti njenu povredu i ona će živeti."

Tu je pouka: kako i šta i mi trebamo učiniti kada smo duboko povređeni učinjenom nam nepravdom. Nikakva ljudska ruka, savet, umeće, terapija, i sl. ne može isceliti vaše povređeno srce. Ono mora biti predano Bogu svome Stvoritelju (Lk. 4,18; Mt. 11,28-30).

Međutim, možda ste pokušali ignorisati ili pak predati svoju povredu Bogu, ali u tome niste uspeali. Odupirali ste se iskušenju da ne postanete ogorčeni, depresivni i mrzovoljni, ali otkrili ste da vas je gorčina svladala, poput džinovske zmije koja se oko vas omotala i drži vas čvrsto u svom zahvatu, i kako da se iz toga ne možete izvući. Želite voleti, biti ljubazni, blagi, strpljivi, ali vam je srce toliko otupelo od povreda i žalosti, da je postalo nesposobno da

pruži ovakve vrline, i osećate se kao gubitnik.

LJUBAV JE PRINCIP

U takvom slučaju jedina vaša pomoć je da zauzmete stav vere, tj. da na veri gradite svoju pobjedu a ne na osećanjima. Vera ima dve "sestre" jedna se zove nada a druga ljubav (1. Kor. 13:13). U vašoj veri morate angažovati ljubav da bi ste lošu situaciju okrenuli na svoje dobro (Rim. 8:28).

Mnogi ljudi brkaju ljubav sa osećanjima ili emocijama. Ljubav je više od emocije. Ljubav je princip. Ako zaista želite najviše i najbolje za nekoga ko vam je učinio neku nepravdu, to je onda prava ljubav čak i kada nam se čini da su sve emocije mrtve. Ljubav je više od slabašnog osećanja. Ljubav je nepokolebljiva. Ljubav ne traži svoje, već uvek misli na dobro onog drugog.

Ljubav ne postupa u skladu sa emocijama, već u skladu sa principom - verom. Emocije su promenljive, nestabilne. Nije pitanje kakva imate osećanja, već šta sa njima radite. Pokazatelj stvarnog čoveka, njegovog "ja" je htenje (volja), a ne emocija. Moje je srce mnogo puta žudelo pokazati ljubav i naklonost mom detetu, i onda kad sam znao da ga zbog njegova dobra moram kazniti. Dakle, u tom slučaju, ja sam delovao po principu, umesto po osećanjima. Uradio sam ono šta je najbolje za moje dete, da nauči lekciju i stekne određenu zrelost.

JESTE LI U ISKUŠENJU OGORČENI?

Gorčina neće biti u vas posejana sve dokle god postupate u interesu onoga ko vas je povredio. Ako ne osećate opraštajući duh u svome srcu, zauzmite položaj vere i recite Bogu: "S obzirom da si ti Gospode, oprostio meni i ja opraštam njemu/njoj (po imenu)." Dok čvrsto stojite na ovom položaju vere, odbijajući se predati gorčini ili ljutnji, Bog će ugraditi u vaš život opraštajući duh i bićete oslobođeni od iskušenja gorčine, jer verom ste nadvladali kušnju.

Da li razumete da vam niko ne može nauditi koliko vi sami sebi? Drugi se mogu prema nama nepravедno ponašati. Mogu nas lažno optuživati, blatiti naše ime. Mogu vam i telesno nauditi, ali ništa od toga ne može vas stvarno povrediti, osim ako im vi to dozvolite, da sebi

dozvolite da uđete u gorčinu i ljutnju, i da krenete ka tome da im i vi vratite istom merom - da se osvetite.

Ne zadaje nam najveći bol to što nam drugi rade, već naša reakcija na to što nam rade. Čak ni naša osećanja prema njima, već to što mi činimo sa tim našim osećanjima. Ako predamo svoje srce Bogu i odbijemo gajiti pakost te zauzmemo krajnje pozitivan stav želeći i moleći Božje najbolje za onoga ko nam je učinio nepravdu i ako zadržimo taj položaj dok sva gorčina i ljutnja ne bude "spaljena" opraštajućim duhom, tada smo zapravo stekli dobitak od povrede - sve je izašlo na naše dobro. "Znamo da Bog sve pomaže na dobro onima koji ga ljube, koji su po njegovoj odluci pozvani" (Rim. 8,28 EČ). Isto govori i Matej 5,43-48.

VERA U BOŽJI MORALNI AUTORITET

Jedan od razloga za ljutnju i neprašćanje jeste taj što zapravo nemamo veru u Božju pravdu i moralni autoritet. Ne poznajemo dovoljno Boga, u svim Njegovim atributima.

Bog kaže: "Moja je osveta, ja ću uzvratiti." (Rim. 12,19 EČ). Ako zaista to verujemo, nećemo sami pokušavati ispravljati našu nepravdu. Zbog Isusovog sigurnog pouzdanja u ljubav i apsolutnu pravdu svoga nebeskog Oca, On je bio taj koji "kada su ga vređali - on nije odgovarao uvredom, kada je stradao - nije pretio, nego je prepustio onome koji pravedno sudi." (1. Pet. 2,23 EČ).

Da li razumemo, da sam kamen temeljac Božjega moralnog autoriteta je njegova apsolutna pravednost. Što znači da je Njegov posao da se obračuna sa onima koji nas nepravедno "gaze". Božji moralni zakon je nepromenljiv kao i svaki fizički zakon, kao zakon gravitacije. Bog jasno kaže: "Što čovek seje, ono će i žnjeti" (Gal. 6,8 EČ). Čovek koji čini zlo ili nepravdu, čovek je koji gubi, a ne osoba koja je povređena ako ostane blaga, bez duha antagonizma ili osвете u svome srcu.

Ako smo zaista sigurni u Božju pravdu, nećemo pasti u iskušenje da uzmemo stvar u vlastite ruke. Radije ćemo moliti za nesrećnu osobu koja nam je učinila nepravdu. A ako ostanemo blagi i oprostimo, otkrićemo da smo posle svega još jači i srećniji. A kad dani našeg školovanja u "učionici nevolja" prođu, bićemo u stanju vlastitim očima videti od kolikog velikog

duhovnog značaja su nam bile te bitke. ◀

---

misaone refleksije

U SVEMU NADMOĆNO POBEĐUJEMO *Ralph Carmichael*

U svemu nadmoćno pobeđujemo
po onom koji nas ljubi.
Hrist koji u nama živi
najveća je snaga koju poznajemo.

On se bori za nas;
mada je neprijatelj moćan,
ko nam se može suprotstaviti
kada je Hrist Vladar naše sudbine?
Ne boj se, nadmoćno ćemo pobediti,
neka se bitka bije.

Obećao je biti blizu
sve do svršetka vremena.
Nadmoćno pobeđujemo
po onom koji nas ljubi.

Hrist koji u nama živi
najveća je snaga koju poznajemo!

POČETI OD SAMOG SEBE *Carlo Caretto*

Bože, ako sam ne mogu ustati,
ne mogu ni druge nositi.

Ako sam sebe ne mogu prihvatiti

ne mogu ni druge prihvatiti.

Ako sam sebi ne mogu reći "da",
ne mogu ni druge ohrabriti.

Ako samog sebe ne mogu trpeti
ne mogu ni druge voleti.

Ako samog sebe ne mogu ljubiti
ne mogu se ni drugima s puno ljubavi obraćati.

Bože ne mogu ljubiti svoje bližnje
kao samoga sebe, ako druge ne ljubim.

Smešna strana...

BOG ĆE SE POBRINUTI

Jedne nedelje u staroj seoskoj crkvi bilo je
predviđeno da bogoslužjenje sadrži dve
propovedi. Prvi, je trebalo da propoveda mladi
propovednik, tek izašao iz biblijske škole, a
posle njega da propoveda stariji, ovdašnji
propovednik.

Kako je došao red na propoved mladog
propovednika da propoveda, on je počeo da se
vidno meškolji sedeći na svojoj stolici i da
uzbuđeno pretura po svojoj torbi. Sav
uspaničen, nagnuo se ka starijem propovedniku
i prošaptao: "Ah, brate, zaboravio sam svoju
Bibliju, a sve moje beleške za propoved su u
njoj. Šta da radim?"

Stariji, propovednik je na to smireno i sa
svetačkim osmehom na licu mu rekao: "O, ne
brini, brate. Bog će se pobrinuti. Evo, uzmi moju
Bibliju. Samo propovedaj ono što ti je na srcu i
siguran sam da će biti u redu."

Mladić je, kolebajući se, uzeo Bibliju i krenuo ka
propovedaonici.

Međutim, kada je otvorio Bibliju sva njegova
nesigurnost i trema su u trenu nestali.
Propovedao je sa sigurnošću i uverenjem;
propoved je bila odlična - ne samo da je
ostavila odličan utisak na crkvu, već je imala i
izuzetno duboku duhovnu pouku. Sa
olakšanjem mladić se, vratio se i seo kraj starog
propovednika. Ovaj, međutim, bio je prilično
potišten. Dok je mladić propovedao, naime,
stari propovednik je pažljivo slušao i primetio da
mu je propoved nekako poznata. Nakon
nekoliko minuta je shvatio: on je svoju Bibliju
dao mladiću, a u Bibliji su bile i njegove beleške
za propoved. Mladić je jednostavno koristio ove
beleške i propovedao.

Stari propovednik se nagnuo ka mladiću i
panično prošaptao: "Propovedao si moju
propoved, a šta ja sada da radim?"

Mladi propovednik mu vraćajući njegovu Bibliju
reče: "Ma, ne brini brate. Bog će se pobrinuti..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>